

Ja müür seisab tänu draakonile...

Author: Helena Traczyk, Szkoła Podstawowa nr 3 w Goleniowie

Kunagi ammu oli Poola põhjaosa rannikutasandikul, Ina jõe kaldal linn nimega Goleniów. Goleniówi elanikud elasid rahulikku ja töökat elu – nad meisterdasid mööblit, mitmesuguste hoidiste pakendeid ning samuti oskasid nad teha suuri veskeid, mida nad eksportisid isegi naaberriiki, suure Oderi jõe tagusele Saksamaale. Siinkandis oli viljakandev muld ja Goleniówi elanikud kasvasid palju teravilja. Niipalju, et jätkuks kõigile. Kohalikud pagarid küpsetasid viljast parimaid leibu. Goleniówi elanikud elasid hästi, oi kui hästi! Nad müüsid pagaritooteid ka naaberlinnadele ja -küladele. Sellega said nad rikkaks ja linn kasvas aina suuremaks. Uudised linna heaolu kohta levisid kiiresti ja siia tuli üha uusi sisserändajaid, nii lähemalt kui ka kaugemalt.

Viljahoidla lähedal, jõe ääres, elas kaks peret. Ühes hütis elas Kasia, teises Jurek. Lapsed tundsid üksteist juba kaua ja olid vanad sõbrad. Nad mängisid kogu aeg, laulsid ja jalutasid koos jõe ääres. Kasia oli rõõmus tüdruk. Ta oli kümne aastane ja tal oli sinised silmad, pikad punased juuksed, enamasti punutud patsidesse. Ta kandis värvilisi kleite ja nahast sandaale. Jurek oli Kasia eakaaslane. Ta oli Kasiast kahe sõrme võrra pikem. Tal olid paksud, süsimustad juuksed ning harilikult olid tal jala lühikesed püksid ja seljas särk. Jalatseid ta ei kandnud ja seetõttu olid tema jalad tugevad ja terved. Mõlemad lapsed olid väga abivalmis, aitasid hea meelega kodus vanemaid ja kõiki naabreid.

Ühel päeval saabus Goleniówi paar laeva naaberlinnast Szczecinist. Nad sõitsid läbi järve ja siis mööda jõge üles. Niiviisi jõudsid nad viljahoidla kõrval oleva silla juurde. Kui Kasia ja Jurek laevu märkasid, tulid nad jooksupärga lähemale, et laevu uudistada. Tulijad tahtsid osta vilju ja muid kaupu. Nad läksid turule, et kõike vajalikku leida. Kaks sõpra tundsid külaliste vastu huvi ja otsustasid neid kaugelt jälgida. Kui laevnikel olid asjad aetud, läksid nad kõrtsi sööma. Lapsed pugesisid akna all ja kuulasid, millest tulijad rääkivad. Tuli välja kohutav lugu! Külalised

sepitseid plaani, kuidas pimeduse varjus varastada Goleniówi viljavaru ja pärast linna valitsemise üle võtta. Õudusega läksid lapsed koju ja rääkisid kõik oma vanematele välja. Goleniówis hakkas võimust võtma hirm. „Mis meist saab?” kurtsid elanikud. „Peame midagi välja mõtlema!” Üheskoos mõeldi, mida ette võtta, et õnnetust vältida. Aga ilma relvade ja armeeta tundus asi lootusetu. Järsku hüüdis Jurek Kasiale: „Tuleb ehitada suur tamm, mida vaenlased ei saa ületada!” Ja nad rääkisid sellest ka linna juhtidele

Goleniówis olid kaks kirikut, jõe mõlemal kaldal üks. Jureki ideest tekkis linna kaitsjatel plaan ehitada suur müür ja tamm ühest kirikust teiseni. Siis ei saa vaenlased jõge mööda ja peavad seega alla andma ja ära minema. Rahvas arvas, et idee on hea. Aga kuidas tamm nii kiiresti valmis ehitada? Siis ütles linna kõige vanem elanik, lahke Maćko, et legendi kohaselt on linna taga, Helenowo küla lähedal, suured savivarud. Räägitakse, et just seal uppus aastaid tagasi savi sisse üks draakon, kes oleks peaaegu terve küla maha põletanud. Suur savikogus, kuhu draakon uppus, kustutas tule, mida ta välja purskas. Aga see oli ammu ja ei ole teada, kas see lugu on tõsi. Jurek ja Kasia ei tahtnud alla anda. Nad käisid peale, et otsida savi ja ehitada suur tamm. „Mis meil kaotada on?” küsis pealik. „Me peame ennast kaitsma.” Otsustati, et kõige tugevamad ja kavalamad mehed lähevad ja kontrollivad, kas Goleniówi lähedal on savi, sest aega oli vähe. Nad käisid ükshaaval läbi iga meetri, terve maa. „Yeeeh!” hüüdis Jurek. „Leidsin!” Ja tõesti, väikse oja taga, soisel maastikul asusid savivarud, liiv, kruus ehk palju ehitusmaterjali suure tammi ehitamiseks. Kõik võtsid suure kiiruga labidad, kärud ja hakkasid viima savi jõe äärde. Teised koos lastega vormisid tellikivid ja panid üksteise peale.

Aga rõõm ei kestnud kaua. Savi oli pehme ja luurajad teavitasid, et vaenlaste laevad on juba Szczecini sadamast välja sõitnud ja Goleniówi poole teel. Lõpp oli käes! Aga Kasia ja Jurek otsustasid, et pingutavad veel rohkem! Nad innustasid kõiki - Jurek neid, kes olid jõest vasakul pool, valge kiriku kõrval ja Kasia neid, kes töötasid jõest paremal pool, punase kiriku kõrval. Tamm kasvas kiiresti, aga ta oli veel pehme ja ähvardas kokku variseda. Elanikud vaatasid õudusega, mis edasi saab. Äkki kostus kohutav karje: „Jookske minema!!! Draakon! Koletis! Ta tuli maa alt! Häda meile!” Ja tõesti: suurte kaevetööde käigus kaevati välja ka draakon, kes kunagi ammu oli saviauku kinni

jäänud. Inimesed olid paanikas, ainult Jurek ja Kasia ei kaotanud oma meelerahu. Nad kutsusid kõik suure savist tehtud müüri juurde ja käskisid võtta käest kinni ja oodata märguannet. Pool elanikest pidid jooksuma koos Jurekiga ja teine pool Kasiaga. Elanikud kartsid väga, sest kui koletis nende poole jooksis, värises maa rohkem kui pehme soo. Sel hetkel, kui draakon hingas sisse, et tuld pursata, hüüdis Jurek: „Nüüd!” Ja elanikud jooksid laiali just nii, nagu enne otsustatud: Jureki rühm valge kiriku poole ja Kaisa rühm punase kiriku poole. Siis purskas draakon tuld ja savist tellised läksid äkki kuumaks, müür muutus kõvaks ja tuliseks. Sellel hetkel tulid vaenlaste laevad. Kui võõrad tahtsid ületada tammi, kõrvetasid nad oma käed ja jalad. See oli nii valus, et ründajad hakkasid paanikas laevade juurde tagasi jooksuma. Aga siis purskas maruvihane draakon tuld teist korda, ja otse ründajate peale. Osa ründajaid päästsid ennast vette hüpatades, aga ei ole teada, kas keegi jäi ellu.

Draakoni ka pole keegi enam näinud. Mõned rääkisid, et ta lendas lõunasse, Krakovi draakoni juurde. Kuid kes teab? See Goleniówi draakon oli Krakovi, ehk Waweli mäe draakoniga natuke sarnane, aga palju kõhnem, kareda nahaga ja punast värvi. Tal olid punnsilmad, pikad küüned, kortsus käpad, imelikult väiksed kõrvad ja ebaregulaarsed mustad täpid nahal. Draakoni nina suure koonu otsas ei olnud suur, aga terava haistmisega. Kindel see, et tal olid ka tiivad nagu nahkhiirel. Igatahes ta polnud kaugelki mitte ilus.

Kui suits hajus, läksid elanikud kirikutest välja. Kui nad veendusid, et oht on möödas, tulid nad koju tagasi ja hakkasid tänavatel korda taastama.

Vana müür seisab Goleniówis tänaseni. See kulgeb mööda jõge viljahoidja vastas. Ja kirikud nimetati kangelaslike laste järgi nende nimedega. Nii on täna Goleniówis püha Katariina kirik – suur punane – ning püha Jerzy kirik – väiksem ja valget värvi. Mõlemad kirikud seisavad tänapäevalgi ja kes teab, äkki, kui kunagi jälle tarvis, annavad nad elanikutele varju ja abi...